

Українська держава понад усе!

Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2018 рік

Серпень

Число 8 (390)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ГАНЕБНІ ПУТА МИ ВЖЕ ПОРВАЛИ?

Цю статтю я написав ще одразу по проголошенню незалежності в 1991 році. Знову вона побачить світ у книжці “Здолати Росію”, яка має з’явитися друком до 27-ї річниці Незалежності. А читач “Незборимої нації” вже сьогодні може проаналізувати її і давати відповідь на питання, поставлені в її заголовку.

“Народе України! Твоя багатовікова боротьба за свободу завершилася! Україну проголошено незалежною державою!” – так починається урочисте звернення президії Національної ради ДемПУ, опубліковане 29 серпня 1991 р. в “Літературній Україні”. “Ганебні пута ми вже порвали” – така назва статті у львівському часописі “За вільну Україну” від 30 серпня.

Оптимістичні ідеї, що тиражують наші патріотичні видання, свідчать про ейфорію, що запанувала серед частини демократично настроєних громадян стосовно “здобутої вже” незалежності. Таке сприйняття дійсності врешті призводить до невиправданих висновків. “Якщо ми вже перемогли, то нащо нам продовжувати боротьбу? Навіщо нагнітати пристрасті, коли самостійність вже проголошено? Хіба ви не бачили, як дружно голосували за незалежність і комуністи, і демократи? Майже ніхто не був проти. Тепер важлива єдність усіх сил, усіх верств населення, всіх національностей. Ситуація нині дуже сприятлива: від влади у Москві відсторонені реакціонери, а Росія Єльцина з нами: ми всі бачили, як рішуче захищали вони свободу і демократію. Ми повинні бути ведучими демократичній Росії за те, що вона врятувала нас”.

Нема нічого сьогодні шкідливішого, аніж такі демобілізуючі інтенції, бо боротьба тільки починається!

Ті ж, хто твердить, що боротьба за свободу вже “завершилася перемогою”, ті, хто твердить, що “ганебні пута ми вже порвали”, не зупиняються у своїй демобілізуючій діяльності й проповідують необхідність “гуманного” поведіння з озброєним і підступним ворогом.

“Не треба бути подібними на більшовиків, – кажуть вони, – не треба закривати комуністичних газет – нехай існують різні видання,

бо це чудово, коли висловлюються різноманітні погляди. Не треба проповідувати ненависті до наших ворогів, не треба переслідувати комуністів, серед них є прекрасні люди. Давайте краще випустимо Альфреда Рубікса з в’язниці – він же депутат” (Альфред Рубікс – перший секретар Латвійської компартії. – Ред.).

Завтра ці “гуманісти” скажуть: “Не будьмо лєнінцями, не треба організовувати політичних процесів над комуністами і компартією, бо це суперечить засадам плюралізму, а ми ж демократи. Ці процеси сприятимуть розколові суспільства на табори, що ускладнить політичну атмосферу в незалежній республіці. У нас достатньо інших, більш актуальних проблем, наприклад продовольча. Давайте всі разом, незважаючи на політичні переконання, засукаємо рукава і...” Нам пропонують не переслідувати ворога, не добувати його, а конструктивно співпрацювати з комуністичним підпіллям, яке є рушійною силою п’ятої колони Кремля в Україні.

Здавалося б, економічний та політичний саботаж впливових активістів розпущеної КПУ, антиукраїнський демарш [мера Москви] Гаврила Попова, заява прес-секретаря Єльцина про територіальні претензії Росії до України, імперські настрої Руцкого, Собчака, Горбачова та інших російських провідників підштовхують нас до відповідних висновків, але українські “гуманісти” не бажать називати чорне чорним. До того ж вони наполегливо намагаються уникнути чесної відповіді на питання: проти кого повинні боротися українці, щоб здобути національну свободу?

Українські націоналісти однозначно відповідають на це запитання: наш споконвічний ворог – великодержавна Росія, вона нас поневолила, і саме проти неї треба боротися, якщо хочемо здобути свободу.

Побачивши, що Україна справді хоче позбутися московської опіки, Кремль почав підігрівати сепаратистські настрої серед шовіністично налаштованого російськомовного загалу Криму, Одеси, Донеччини, Миколаєва, Харкова тощо.

Газета “Правда” вже назвала сепаратизм п’ятої колони Москви “дві-

женіями за независимость”. Москва фінансує ці “двіження”, а конкретну роботу зі створення цих інтерфронтів уже ведуть “українські” комуністи-підпільники. Але ми не повинні лякатися створення інтерфронту на наших теренах! Інтерфронти в Балтії гуртували литовців, латишів та естонців і тим самим прискорили хвилину їхньої перемоги. Інтерфронти в Україні згуртують українців і виразно покажуть, хто стоїть їм попереду дороги до незалежності. Знаючи, проти кого боротися, українці спрямовуватиме удари точно в ціль, а значить, наблизитиме батьківщину до визволення.

З другого боку, “коли з українством починають рахуватися в стані запеклих ворогів, а до того боротися організовано (...) значить (...) українство стає течією поважною. І це мусить тільки радувати українців: у боротьбі виростає сила, розвивається свідомість, набирає животворної енергії національна воля, боротьба ставить на порядок денний питання про організацію національних сил, про сталеві, міцні форми цієї організації для національних здобутків...” (Симон Петлюра, “Ідейна боротьба з українством”).

Тому з радістю, а не зі страхом чуємо ми, як заходиться криком осканжений російський шовініст: “Львов – наш город, мы его завоевали, и нашим детям тут жить, а вам, хахли, загатавливать для нас дрова в Сибири” (з листа “русских патриотов-ветеранов”, опублікованого в одному із серпневих номерів газети “За вільну Україну”). Те саме запеклий великодержавник говорить про Крим, Одесу, Миколаїв, Донеччину, про Харків і про всю Україну!

І чим більше він кричить, тим більше гуртується українська нація! Ми повинні усвідомити: боротьба тільки починається. Ганебні пута ми ще не порвали. Україна ще не поклала на вівтар перемоги своїх героїв. Лише коли вона вкриється сине-жовтими похиленими стягами із жалобними стрічками, коли пролита кров згуртує українську націю, зможемо сказати: до свободи залишився один крок.

Роман КОВАЛЬ
Київ, 1 вересня 1991 р.

кілометрів від кордону з Росією, бо засвідчує: Луганщина – це українська земля.

Наталка ФІЩІЧ,
тележурналістка
Київ

“Я ЛЮБЛЮ НАШУ ІСТОРІЮ”

5 СЕРПНЯ 1899 Р. НАРОДИВСЯ БОРИС ДМИТРОВИЧ АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ, КОЗАК 2-ГО ЗАПОРОЗЬКОГО ПОЛКУ ВІЙСЬК ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ, УКРАЇНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК, ПОЛІТВ’ЯЗЕНЬ РОСІЙСЬКИХ ТАБОРІВ

Я люблю її буйну, далеку, неповоротну романтику, яку жодні тенденції істориків не могли вкласти в Прокрустове ложе Польщі й Росії. Я люблю ступати її стертими вже слідами і в тих слідах шукати пахощів минулого. Я люблю історію, бо вона вмерла і живе; в сьогоднішніх днях мені іноді промайне копія її найкращих шедеврів. Я люблю її німі надгробки й могилки: вони промовистіші за багатьох лекторів і гіпотез. Я люблю історію: вона вчить багато чого. Я знаю, що часто я зловживаю цією любов’ю в своїх літературних вправах і, може, я передаю куті меду, але я не годин позбутись її. І я ладен геть зовсім зіпсувати свій – і без того тут зайвий – рефрен, щоб тільки ще раз вигукнути: я люблю нашу запашну історію і я дякую тому забутому вже давно випадкові, що познайомив мене з її хитами й добротами.

Борис АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ
“Землею Українською”
Київ, 1930

ДОРОГІ ДРУЗІ ТА ОДНОДУМЦІ!

Основною метою діяльності Історичного клубу “Холодний Яр” є дослідження боротьби українського народу за побудову національної держави, відновлення історичної справедливості щодо полеглих, ув’язнення їхнього подвигу.

Члени Історичного клубу “Холодний Яр” зробили чимало добрих справ.

Історичний клуб “Холодний Яр” – це відроджені могили героїв, це десятки книжок і фільмів про Визвольну боротьбу, сотні радіопередач і вечорів пам’яті героїв, тисячі статей. Це робота в архівах. Це пам’ятники українським героям, меморіальні дошки, перейменування вулиць на їхню честь. Це Всеукраїнські щорічні вшанування героїв Холодного Яру, які, на думку Юрія Сиротюка, стали головною культурною подією року.

Завдяки великій праці ми стали – колись зруйнованою ворогом – ланкою між героями доби УНР і нинішнім поколінням, яке має реалізувати нарешті державницьку ідею воєнків Армії УНР, отаманів нескореної України та воєнків УПА.

Хто бажає сприяти діяльності Історичного клубу “Холодний Яр”, просимо надсилати пожертви на наш рахунок: р/р: 26003052681886, МФО: 320649, ЄДРПОУ: 41265356, ПАТ КБ “Приватбанк”.

При сплаті вказувати призначення платежу: “безповоротна фінансова допомога”.

Щиро дякуємо за бажання допомогти у шляхетній праці Історичного клубу “Холодний Яр”.

Прес-служба
Історичного клубу
“Холодний Яр”

ГАЙДАМАЦЬКА МОГИЛА НА ЛУГАНЩИНІ

Це Гайдамацька могила у степах Луганщини. Гайдамаками там козаків, які захищали східний кордон УНР. Вони

загинули за Україну у 1918-му. Майже 100 років потому на цих землях історія повторюється.

Але навіть після смерті загиблих героїв не мають спочинку.

Хрест прострелений. Не дає когось спокою ця могила за кілька

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

У КИЄВІ ВШАНУВАЛИ ВОЯКІВ-БОГДАНІВЦІВ

26 липня 2018 р. в Києві вшановано козаків і старшин Першого українського козацького полку імені Богдана Хмельницького. Організаторами заходу виступили Історичний клуб “Холодний Яр”, Київська МО ВО “Свобода” та Легіон Свободи.

Ведучий заходу – соліст легендарного рок-гурту “Тінь Сонця” Сергій Василюк розповів присутнім про історичні обставини трагедії, яка сталася 101 рік тому.

26 липня 1917 р. на залізничній станції Пост-Волинський (тепер – Київ-Волинський) московські окупанти з 2-го гвардійського та 17-го Донського полків із кулеметів розстріляли ешелон богданівців, які їхали на фронт. За твердженням історика Дмитра Дорошенка, московські окупанти вбили 16 богданівців і 30 поранили, а сотник 7-ї сотні 2-го куреня Богданівського полку Іван Островченко, очевидець трагічних

подій, засвідчував загибель близько півтори сотні богданівців.

Президент Історичного клубу “Холодний Яр” Роман Коваль у своєму виступі провів паралелі між богданівцями і добровольцями сучасної російсько-української війни. Історик зазначив: “Психологія української верхівки за 100 років не змінилася: і керівники Центральної Ради, і нинішні керівництво України бояться українських ідеалістів зі зброєю в руках, хоч саме романтики-добровольці і є першими захисниками нашої Батьківщини. Хто ж тоді при владі, якщо влада боїться захисників Вітчизни?”

Народний депутат України від ВО “Свобода” Юрій Левченко наголосив на тому, що українці зобов’язані не допустити повторення помилок столітньої давнини, акцентував увагу на неприпустимості поступок агресору, здачі національних інтересів, торгівлі з окупантами. Юрій Левченко повідомив присутніх про обурливі факти політичних репресій щодо воїнів-добровольців з боку влади.

Командир Легіону Свободи Олег Кудин підкреслив важливість добровольчого руху для збереження державного суверенітету України. Він зазначив, що саме добровольці зараз стоять на передньому краї оборони української державності.

Олег Кудин наголосив на тому, що українці мають винести уроки з трагічних подій минулого і не допустити втрати державності.

Також на заході виступили кандидат історичних наук, представник політичної партії “Національний корпус” Олександр Алфьоров, прес-секретар Голови Верховної Ради Андрій Ковальов, голова Української всесвітньої координаційної ради Михайло Ратушний та скульптор Дмитро Бур’ян.

Під час вшанування вояків-богданівців Сергій Василюк виконав низку пісень Визвольної боротьби.

Євген КОСТЮК, Київська міська організація ВО “Свобода”

НАРОДНИЙ МЕСНИК

17-річний юнак зі світлим волоссям і приємним гарним обличчям, у вишиваній сорочці, дивитися з портрета своїми розумними очима. Він назавжди залишився таким юним, щоб жити у віках у серці нашого народу.

Богдан Цицик народився в 1934 р. в с. Соляноватці Старосамбірського району. У сім’ї було п’ятеро дітей – двоє хлопчиків і троє дівчаток. Батько Григорій був освіченою людиною. Окрім господарки, працював на просвітнянській ниві. Газети і книжки були постійними супутниками сім’ї. Батькова любов до України передалася й Богданові. Він був допитливий, цікавився практично всім.

Страшні події червня 1941 року... Богдан став свідком того, як большевицькі кати сотнями кидали невинних людей у соляні шахти. З того часу хлопець почав задумуватись над тим, як захистити рідний народ від наруги. У 1945 р. енкаведисти кинули у в’язницю батька. Після кількарічного поневіряння по львівських в’язницях він загинув у вологодській тюрмі.

Малий Богдан поклявся відомстити за батька. Спочатку добув револьвера з набоями. Маючи зброю, почав підготовку до акції помсти.

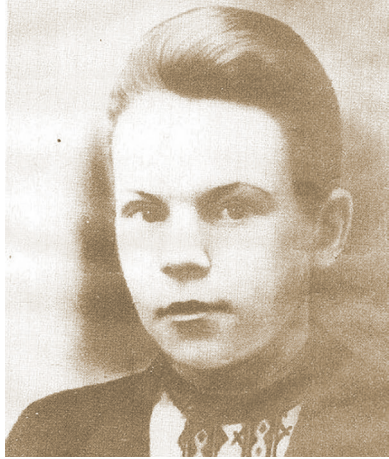
На початку 1949 р. в центрі Добромилля, за кільканадцять метрів від будинку міліції й НКВД, Богдан перестрів начальника районного військкомату майора Бугайова з дружиною, вистрілив впритул і вбив його на місці. Сам же зник. У

тому ж 1949 р. він закінчив 6 клас і пішов вчитися на курси трактористів у с. Погірці Рудківського району, але й тут не забув про ідею боротьби. У 1950 р. він приїхав до Добромилля і серед білого дня – навпроти будинку НКВД! – пострілами з пістолета вбив лютого ката майора НКВД Скороделова. І знову зник.

З того часу Богдан перебував у підпіллі. Повстанців у районі вже майже не було, бо погинули в боях, але йому вдалося знайти двох друзів і продовжити боротьбу.

У 1951 р. їх зраджено, товариші гинуть, та Богданові вдалося врятуватися. Він добрався додому, переночував, а вранці, написавши на дверях “Або здобути, або дома не бути!”, забрав свої речі й пішов. Вдома відчували, що Богдан щось задумав, але перепинити його було неможливо. Він пішов у с. Конів, недалеко від Добромилля, щоб розквитатися зі зрадником. Та потрапив в енкаведистську пастку. Богдан босим височив з явочної хати і побіг до лісу.

Його хотіли спіймати живим і були впевнені, що босий по промерзлій землі далеко не втече. Тому не стріляли. Але коли побачили, що віддаль швидко збільшується, вирішили відкрити вогонь. Після першої черги з автомата Богдан упав. Кулі потрапили в живіт. Непритомного хлопця привезли в Добромильську лікарню, а медикам наказали будь-що врятувати йому життя, бо він потрібен був енкаведистам живим. Операція пройшла вдало. Лікар не відходив від

пораненого, і коли нарешті Богдан опритомнів, то першим його запитанням було, чи буде жити. Лікар відповів ствердно.

Коли до сина прийшла мати, то він намагався заспокоїти її, але сказав, що буде вмирати, бо повстанці живими не здаються.

Дочекавшись, що його залишили одного в палаті, Богдан зірвав із себе бандаж і руками розірвав рану. Коли до палати увірвалися охоронці, хлопець був уже мертвий.

[Трагедія сталася 30 серпня 1952 р.]

Так героїчно пішов із життя Богдан Цицик – полум’яний борець за волю України.

Ярослав МАЛИЦЬКИЙ, колишній в’язень російських концтаборів

Дж.: Месник // Державність. – 1992. – № 3. – С. 14 – 15.

АНТОН ЦЕДИК

"ЕНЕЙ"

ДОБРОВОЛЕЦЬ БАТАЛЬЙОНУ НГУ «ДОНБАС»

Загинув в бою за нашу свободу.

Крізь сні та крізь мрії пройде твоя душа,
Честь твоя збереже наш край.
Твої сини та онуки почують у серцях
Голос твій, він і вкаже шлях...

31.07.87 – 29.08.14

ЛЕГІОН СВОБОДИ

Цитата дня

Московщина, все одно яка – царська чи республіканська, абсолютистична чи демократична, – ніколи не дасть Україні того, на що Україна має очевидне право.

Микола МІХНОВСЬКИЙ

ІСТОРИЧНИЙ КЛУБ “ХОЛОДНИЙ ЯР” РЕКОМЕНДУЄ ВІДЗНАЧИТИ ТАКІ ДАТИ

1 серпня 1913 р. відійшла у засвіти Леся УКРАЇНКА.

2 серпня 1893 р. народився Левко БАЛИЦЬКИЙ, старшина Запорозького кінного полку ім. Костя Гордієнка, командир 1-го куреня полку Чорних запорожців, підполковник Армії УНР. Учасник визволення Криму.

3 серпня 1998 р. у с. Любомирівці Новоушицького р-ну Хмельницької обл. народився Ілля СТЕЦУН, гранатометник 9-го Окремого мотопіхотного батальйону 59-ї Окремої мотопіхотної бригади ЗСУ. Загинув за Україну.

4 серпня 1968 р. помер Олександр ЗАГРОДСЬКИЙ, командир 2-ї Волинської дивізії, генерал-хорунжий Армії УНР, голова Спільки військових інвалідів Армії УНР. Узяв участь у 101 боях, мав 5 важких поранень. Лицар ордена Залізного хреста.

6 серпня 1649 р. (за ст. ст.) Гетьман України Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ побив поляків під м. Зборовом.

10 серпня 1648 р. Гетьман України Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ розбив поляків під Пилявцями.

14 серпня 1968 р. помер Данило ЛИМАРЕНКО, організатор Вільного козацтва, повстанський отаман Добровеличківської волості, сотник 2-ї сотні 6-го куреня Низових запорожців 1-ї Запорозької дивізії, підполковник Армії УНР, учитель, інженер-геодезист, автор спогадів про Визвольну боротьбу.

17 серпня 1245 р. король Данило ГАЛИЦЬКИЙ розбив мадярів під Переславом.

18 серпня 1948 р. в російській неволі загинув Василь ВИШИВАНИЙ (Вільгельм ГАБСБУРГ-ЛОТРИНГЕН), прямиий нащадок київської княгині Ольги і Великих князів Київських з роду Рюриковичів, улюблений командир січових стрільців, полковник УНР, український поет.

19 серпня 1963 р. помер Василь ЧАБАНІВСЬКИЙ, начальник оперативного відділу штабу Запорозького корпусу, підполковник Армії УНР, генерал-хорунжий (на еміграції).

21 серпня 1958 р. помер Іван ПЕКАРЧУК, підполковник Армії УНР.

22 серпня 1978 р. народився Микола ФЛЕРКО-“ТАНЧИК”, боєць ДУК “Правий сектор”. Загинув у бою.

23 серпня 1898 р. народився Михайло КУШНІР, стрілець УГА, письменник, гравер, просвітянин; культурно-освітній референт Військової управи дивізії “Галичина”, редактор органу СУМ США “Авангард”.

23 серпня 1993 р. народився Владислав ШЕМУРОВСЬКИЙ-“МАЄСТРО”, боєць ДУК “Правий сектор”, потім Української добровольчої армії. Загинув у бою поблизу с. Широкиного Донецької області.

26 серпня 1878 р. народився Михайло ГАЛУЩИНСЬКИЙ, командант УСС, голова львівської “Просвіти”.

27 серпня 1878 р. народився Пимон ПАРУБЧЕНКО, повстанський отаман (1919 – 1921) із с. Баракхти на Київщині.

28 серпня 1921 р. російські окупанти в Жандармській балці (тепер у межах м. Дніпра) розстріляли 48 українських підпільників.

28 серпня 1921 р. у справі ЦУПКО-Му російські окупанти в Києві засудили до розстрілу 48 українських підпільників.

28 серпня 1922 р. в Києві москалі розстріляли членів “Козачої ради”, серед них сотника Миколу ЛОЗОВИКА, Михайла ГУДИМОВИЧА, Настю ГУДИМОВИЧ, Івана ТАРАСЕНКА, Марію ТАРАСЕНКО, КОЛОМІЙЦЯ та багатьох інших борців за волю України.

28 серпня 2014 р. під Іловайськом полягли, лише за офіційними даними, сотні українських воїнів.

30 серпня 1883 р. народився Дмитро ДОНЦОВ, ідеолог українського націоналізму.

30 серпня 1898 р. народився Віктор БОЛОБАН (БАЛАБАН), сотник артилерії Запорозької дивізії Армії УНР.

30 серпня 1903 р. в Полтаві відкрито пам’ятник поетові Іванові КОТЛЯРЕВСЬКОМУ.

НЕЗЛАМНИЙ

“Те, що сталося зі мною, – це десь між пеклом і дивом, – сказав медик 128-ї бригади Вадим Свириденко. – Пеклом, бо так важко пережити. Дивом, бо я це витримав і вижив”. У боях під Дебальцевим він втратив стопи і кисті рук. Карався в полоні терористів. Та не зламався.

Тепер – учасник Ігор нескорених. Допомогає в реабілітації нашим бійцям.

Народний Герой України. Дивись на світлину і думаєш: звідки ж сила в наших захисників, звідки такий дух і воля?

Такі історії високого духу додають віру, що ми такі переможемо! Козакам слава!

ПАМ'ЯТІ КАТЕРИНИ (СВІТЛАНИ) ВАЛЕВСЬКОЇ

27 червня згасло земне життя Катерини (Світлани) Валевської, учасниці Революції Гідності, волонтерки, військового журналіста, бійця спецкорпусу “Вікінг Г” батальйону “Айдар”, організатора Великої української ходи на честь героїв Небесної Сотні, АТО, усіх борців за волю України.

Її добра приятелька Лідія – волонтер із Кривого Рогу промовляє крізь сльози: “Ми вбрали Катруся у вишиванку. Я привезла два прапори, сама пошила, як вона просила: червоно-чорний і блакитно-жовтий, поклали їх на домовину. Гірко. Прикро, що вже

немає такої світлої, широкої людини. А вона ж усе своє життя віддала за Україну”.

Зворушливі слова побратимів про людину незламної волі, великої, красивої душі, що підкорила найвищу вершину Карпат, але не здала підступну недугу...

Катерина (Світлана) Валевська-“Чарівниця”, мов Божий посланець на землі, несла людям потужну енергетику добра, світло думки, дух патріотизму, свободи, миру. Це було суттю її життя, її безмежна любов до рідної України.

Ольга ПЛЄШКОВА

НАРУГА НАД ЗАХИСНИКАМИ ВІТЧИЗНИ

9 липня 2018 р. Апеляційний суд в Одеській області розглянув апеляційну скаргу добровольця батальйону «Айдар» (із серпня 2014 р.) Олександра Корнієвського на незаконну ухвалу Приморського райсуду міста Одеси від 8 червня 2018 р. про продовження тримання його під вартою ще 60 діб.

Нагадаємо: прокурор обвинувачення В. В. Рогов не надав судові клопотання про продовження строку тримання айдарівців О. Корнієвського та І. Каралюса під вартою. А це головний документ... Суддя Приморського суду мав звільнити ув'язнених у залі суду, але цього не зробив. Суддя Попревич, який з 1992 р. працював у судовій системі Донецької області, продовжив тримання під вартою боряма проти сепаратистів ще на 60 діб, не маючи на це законних підстав...

Рівно місяць Апеляційний суд в Одеській області відкладав, переносив, робив перерви, тягнув розгляд апеляційної скарги, щоб збільшити страждання майданівців і айдарівців Сашка Корнієвського-«Кулібіна» та Івана Каралюса-«Шукача».

Які надії покладали батьки-пенсіонери та побратими незаконно

ув'язнених на цей суд! Сподівалися, що судді ретельно розглянуть усі матеріали, дослідять, вивчать і нарешті ухвалить законне рішення – змінять запобіжний захід!

На превелике розчарування, з'ясувалося, що такий нестерпно довгий місяць зволікань знадобився не для відновлення справедливості... Місяць дали прокуророві відділу нагляду за додержанням законів прокуратури АР Крим Володимирі Вікторовичу Рогову (юристові 1-го класу!) – для вправлення недоліків його роботи...

Судді Апеляційного суду Одеської області скасували протизаконну ухвалу від 8 червня 2018 р. горезвісного судді Приморського райсуду м. Одеси В. М. Попревича, але визнати відповідальність Попревича і Рогова за те, що хлопці місяць незаконно утримувались під вартою, не схотіли. І виснесли ухвалу, якою визначили такий же термін перебування під вартою – до 6 серпня 2018 року.

Верх цинізму: ухвалу від 8 червня 2018 р. колегія суддів визнала незаконною, скасувала її, але айдарівців з-під варти не звільнила!

Ні стан здоров'я, ні клопотання народних депутатів України Юрія

Левченка, Юрія Бублика, депутата Київської міської ради від ВО «Свобода» Юрія Сиротюка про взяття на поруки Олександра Корнієвського не взяті горезвісним Приморським судом Одеси до уваги. Не хочуть судді врахувати, що тримають під вартою двох інвалідів. Сашко Корнієвський, кулеметник-розвідник «Айдару», став інвалідом внаслідок тяжких контузій, мінно-вибухових травм та акустичної травми обох вух, а Іван Каралюс – інвалід з дитинства. Попри фізичні вади, він – активний учасник Майдану. Під час боротьби проти тиранії Януковича Іван дістав поранення під Михайлівським Золотоверхим собором. Був поранений і в бою на Луганщині 2014 року.

А їх ще й катують у неволі! 6 липня 2018 р. Представник Уповноваженого Андрій Мамалига зафіксував порушення прав та свобод учасника АТО, затриманого СБУ Олександра Корнієвського. Після затримання йому приставляли до голови автомат та везли в спецавтомобілі з Києва до Одеси у 38-градусну спеку протягом 10 годин без води та їжі, у кайданках, з вивернутими за спину руками, з мішком на голові. Він тричі неприємно втомився. В Одеському СІЗО-21 він перебував в одній камері з раніше засудженими сепаратистами, які погрожували фізичною розправою.

Щира подяка Представникові Уповноваженого Андрію Мамалізі, який узяв цей випадок порушення прав людини під особистий контроль! За що позбавлені волі вже понад 80 діб борці за Українську державу, іменем якої героїв судять чужі й безсердечні люди в мантиях?!

Дякуємо ветеранам-айдарівцям, активістам ВО «Свобода» та Самооборони Одеси, які постійно відіють судові процеси над патріотами-добровольцями! Щира подяка за підтримку справжнім обранцям від народу – депутатам Юрію Левченку, Юрію Бублику та Юрію Сиротюку!

На світлині – ліворуч стоїть Олександр Корнієвський.

“І МОЯ ДУША ДОСЯГЛА ГАРМОНІЇ”

Офіційна версія причин виникнення Коліївщини давно не давала мені спокою. Ну не бачила я логіки в тому, що гайдамацьке повстання – це реакція на Барську конфедерацію і свавілля магнатів! Хоч переповідала ці першопричини ліцеїстам у рамках шкільної програми з літератури, проте завжди відчувала недовіру.

Ну не повстануть просто так “бідні проти багатих”? І перший, і другий Майдани – вже в нашу добу – вибухнули не проти тарифів та низьких зарплат, а через відчуття несправедливості, пониження національної честі та гідності...

28 квітня в рамках щорічних вшанувань героїв Холодного Яру в с. Медведівці – вперше в історії! – відбувся вечір пам'яті Максима Залізняка.

Дякую за ідею Романові Ковалю! Її втілили ведучий Юрко Сиротюк, прекрасні кобзарі Тарас Силенко і Михайло Коваль та чудовий поет Валерій Мартишко. Окрема подяка досліднику-історичному Євгену Букету! Саме від нього я нарешті почула український історичний погляд на Коліївщину, і моя душа досягла гармонії.

Тепер мені нарешті все зрозуміло. Гайдамакам слава!

Марина ХАПЕРСЬКА

На світлині – Марина Хаперська, Харків, вул. Петра Болбочана, червень 2018 р.

КОЗАК КОСТИЛІВ

При осінньому наступі 1920 р. армії У.Н.Р. район м. Нової Ушиці, на шляхові З Зал. стр. дивізії особливо відзначився упертістю боїв.

Мінківці, Філанівка, Нова Ушиця, Щербівці, Струга, Заміхів, Бахтин і т. д. – все це свідки завзятих бійок... Яри, горби, ліси – сприяли і наступові, і обороні...

Вся кіннота дивізії була в роботі. Обходи, кінні атаки, переслідування... Кінна сотня штабу дивізії 19 жовтня завзято атакувала ворога, що тримав позиції біля с. Бахтина.

Під час атаки козак Костилів якимсь відбився від своєї сотні... Воно це й не дивне, бо місцевість біля Бахтина особливо нерівна й лісиста.

Блукуючи по лісу, коз. Костилів запримітив обоз. Придивився, прислухався – “товарищі”... Не вагаючись довго – “слава!”...

От стоїть гарний “екіпаж”; біля нього чепурно одягнений “товарищ”. Блиснула шабля – “товарищ” повалився...

– Хто це такий?

– Командир бригади, – перелякано відповідають обозні...

– Ну, збирайся... Хутко... Зброю на одну фіру...

Підвід 15 обозу, з десятком полонених червоноармійців, зброю – от здобич козака Костилева, яку він доставив до розташування своєї частини.

Іван ЗУБЕНКО

Дж.: Зубенко І. Наші лицарі й мученики (збірка перша). – Каліш: друкарня Култ.-Осв. Відділу III Залізної дивізії, 1922.

Публікація Юрія Юзича

“ЧИСТА РОБОТА” СБУ

У справі журналіста Аркадія Бабченка Борис Герман – замовник убивства, а в справі добровольців Каралюса та Корнієвського Борис Герман – свідок обвинувачення з боку СБУ.

Довго чекав незаконно ув'язнений Іван Каралюс-«Шукач», доброволець батальйону «Айдар», багаторазово відкладеного, перенесеного, перерваного судового «спектаклю» Апеляційного суду Одеської області.

І от цей день настав. Здавалося, що за більш ніж місяць вказана колегія суддів детально розгляне та виправить усі «помилки» донецького судді Приморського райсуду міста Одеси В. М. Попревича від 8 червня 2018 р. про продовження утримання під вартою на 60 діб Івана Каралюса, інваліда з дитинства з 1998 року.

З маленького села Жидачівського району Львівської області Іван з перших днів на останні копійки рушив на Майдан 2014 року. Вдома залишив самотнього батька, також інваліда. Але національна свідомість та бажання відстоювати справедливість перемогла складні родинні обставини.

Майдан для Івана Каралюса закінчився пораненням біля Михайлівського Золотоверхого собору в місті Києві.

Поранення в Києві не зупинило хлопця. У пекельному липні 2014 р., в перших рядах добровольців «Айдару», просто з Майдану, рушив Іван на оборону Луганська. І тут не оминула його куля московських найманців...

І от 12 липня 2018 р. “гуманні” судді Апеляційного суду Одеської області не побачили пом'якшувальних обставин для зміни запобіжного заходу: ні інвалідності з дитинства, ні поранення на Майдані, ні поранення в АТО, ні бойових нагород, ні самотнього батька-інваліда, який залишився без догляду. Судді не взяли до уваги й зобов'язання про взяття на поруки Івана Каралюса народним депутатом України Ігорем Александровичем Лапіном, який знав його ще з літа 2014 р., коли разом воювали в «Айдарі».

За що ж суд продовжив інвалідові з дитинства найжорсткіший запобіжний захід?

А тому, що для СБУ головним аргументом є наклеп агента ФСБ Бориса Германа, який тривалий час строчив доноси на добровольців до СБУ і надавав “свідчення” проти добровольців «Айдару» Івана Каралюса та Олександра Корнієвського.

Ось як працює СБУ: у справі журналіста Аркадія Бабченка Борис Герман – замовник убивства, а в справі добровольців Каралюса та Корнієвського Б. Л. Герман – свідок обвинувачення з боку СБУ. І це називається чистою роботою?

Захисники незалежної України Іван Каралюс та Олександр Корнієвський уже третій місяць у неволі. А їхні кати почувують себе цілком комфортно.

Рідні, близькі, побратими висловлюють безмежну вдячність Харківській правозахисній групі, особисто Євгену Захарову та адвокатам Олександрів Лапін та Василеві Мельничуку, які відважно борються та захищають добровольців АТО від фальсифікацій, свавілля і порушень їхніх прав.

ПОДВИГ ХЛІБОРОБА

А хто б думав, що большевиків радо приймає селянство на Україні, нехай спіме такий факт...

Як повстанці напали на Тульчин 2.V.1920 р., поховалися большевики по столах в поближньому селі Нестерварці. Один дядько забив їх у своїй stodolі.

Большевики повернули. Їм донесено про ту подію. На допитах старий дядько лише сказав се: “Я знаю, що мене жде за то смерть. Та не жалую. Якби кождий так посту-

пив, як я, не пхались би ви на нашу Україну”.

Очевидно, його і його молодого сина розстріляно.

Степан ГАЙДУЧОК

Дж. Гайдучок С. Военні спомини. – Львів, 2002. – С. 27.

http://shron1.chtyvo.org.ua/Haiduchok_Stepan/Voenni_spmyn.pdf

Публікація Володимира Семеніва

ДРУЗІ З КАНАДИ СПОВІСТИЛИ...

14 липня 2018 р. на 98-му році життя в Торонто відійшов у засвіти Степан Горlach.

Народився він 9 січня 1921 р. в с. Кирилівці Запорізької області. Підлітком пережив Голодомор 1932 – 1933 рр., відтак проживав у тітці в Криму.

У 1941 р. мобілізований у Червону армію. Потрапив у німецький полон і зголосився до дивізії “Таличина”.

Після війни емігрував до Канади. Автор семи книг. Член На-

ціональної спілки письменників України.

На честь проголошення незалежності України влітку 1992 року разом із побратимом-дивізійником Петром Скибою за 4,5 міс. пройшли пішки із заходу на схід та з півночі на південь всю Україну (2655 км), ставлячи через кожних 100 км березові хрести Свободи.

Вічна пам'ять!

Ігор ІВАНЬКОВ
Львів

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ ГАЗЕТИ “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ”
Ігореві СМЕТАНСЬКОМУ (Калуш) – 100 грн.
Світлані МИРОНЧАК (Хмельниччина) – 100 грн.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ЧАСОПИС

переплатний індекс: 30504

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Ціна передплати на рік – 49,88 грн.
Наш індекс – 33545

Книжки можна придбати через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у ПриватБанку: **5168 7556 2267 7496**.

Переславши гроші, зателефонуйте до редакції.

Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції.

Окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Тел. (044) 242-47-38, 067-726-30-36.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 40 грн.

“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 55 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 30 грн.
“Отаман Зелений” Р. Ковалю – 70 грн.
“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 45 грн.
“Побебраздський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 200 грн.
“Побебраздський полк” Армії УНР Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича (т. 2) – 100 грн.
“Отаман Орлик” Р. Ковалю – 55 грн.
“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 70 грн.

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 62 грн.
“Побебраздський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 1) – 225 грн.
“Побебраздський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 125 грн.
“Український календар Визвольної боротьби” Романа Ковалю – 80 грн.
“Отаман Зелений” Романа Ковалю – 95 грн.
“Історія Холодноярської організації” Романа Ковалю – 50 грн.
“Прочитайте тую славу” Ольги Страшенко – 70 грн.
“Отаман Орлик” Романа Ковалю – 80 грн.
“Сто історій Визвольної війни” Романа Ковалю – 97 грн.
“Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 89 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 90 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалю – 100 грн.
“100 облич Самостійної України” Романа Ковалю – 85 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 95 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 450 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.
Аудіодиск “Солодко-гіркий романс” Людини Хворост – 120 грн.
Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України